

[Madsen-Mygdal.]

har fremsat, at jeg slet ikke tænker paa dem. Naar jeg sagde to Forslag, er det maaske ikke rigtigt, for de staar jo i eet Lovforslag; men jeg tænker paa disse to Forslag: 1 Aars Eftergivelse af Statskatten og Forhøjelse af Statens Andel i Aldersrenteudgifterne. Jeg maa sige, at disse to Forslag bærer efter min Mening i noget for høj Grad Hastværkspræg; jeg synes ikke, de har faaet et Indhold eller en Udformning, der svarer til den dybe Alvor, som hviler over det danske Landbrugs Fremtidsudsigter.

Det ene Forslag angaar jo Eftergivelse af Ejendomsskatter til Staten for 1 Aar, og til dette Forslag, synes jeg, der er forskelligt at bemærke. For det første er det jo slet ikke Ejendomsskatten til Staten, der føles tyngende. Denne Ejendomsskat til Staten har nemlig op igennem Aarene været næsten fastliggende; ja, det er snart den eneste af vore Skatter, der har været fastliggende, den eneste Skat, som jeg kan sige vi ser paa med en vis Tryghedsfølelse; den har været solid og fast, og den har ligget, som den skulde, Aar efter Aar; op og ned — den har været fast.

Og naar der nu skal gøres noget, gaar de Konservative løs paa denne Skat! Den er ideel som Ejendomsskat; det, vi ønsker, er en fast Afgift til det offentlige, som saa ogsaa kan kapitaliseres og indgaa i Køb og Salg. Men disse løsagtige Skatter, der svinger op og ned, aldrig er til at beregne, og som medfører netop det, man kan kalde Spekulation, det er dem, vi skal bort fra. Derfor synes jeg, det er underligt, naar vi nu her har en virkelig fast Skat, der har ligget saadan fast i omtrent 20 Aar, at det netop er den, man gaar løs paa.

Nej, det, der tynger Landbruget af Skatter, er, som bekendt, de kommunale Ejendomsskatter, der i de sidste 20 Aar er meget nær ved at være 4-doblede. Dér er Byrden, dér er det, der tynger, og her er det, der skal sættes ind, hvis der skal naas noget, der betyder noget. Statens Skat paa Landbrugsejendomme er vel 4—5 Mill. Kr., vil jeg anslaa den til, men de faste Ejendomsskatter er paa over 60 Mill. Kr. Det var dog værd at overveje, om det ikke var de andre, der skulde tages fat paa, og der er ikke Tvivl om, at de kommunale Ejendomsskatter, hvis der ikke bliver gjort noget, vil blive saa tunge, at de ikke vil være til at bære.

Angaaende disse kommunale Ejendomsskatter vil jeg sige, at efter min Mening er de forskellige Reformforslag, der har været fremsat, herunder ogsaa de Konservatives

Forslag, som nu ligger i Landstinget, under den nuværende Situation ikke tilfredsstillende. Der maa tages alvorligere fat. Navnlig er det ikke nok at fiksere, som der er talt om, eller begrænse Amtsskatterne, hvis man saa overfører Byrderne til Kommunerne, og de saa igen gaar over paa Ejendommene. Det vil være nødvendigt at faa en virkelig Fastlæggelse af Skatterne, ikke blot til Amt, men ogsaa til Sognekommunerne.

Saa maa jeg for øvrigt ogsaa sige, at jeg ikke føler mig tiltalt af, at Landbruget her skal have et Særforslag. Den højtærede Finansminister talte imod det, jeg vil ogsaa gaa imod det. Landbruget møder ikke her med Hatten i Haanden og beder om Almisser. Nej, Landbruget møder og siger: Vi har en Række Særbyrder, som vi har baaret for hele Befolkningen igennem en lang Aarrække; vi vil bære de samme Byrder som den øvrige Befolkning, men den kommunale Ejendomsbeskatning er forøget i en saadan Grad, at vi ikke kan bære den, og den virker som en Særbeskatning paa et enkelt Erhverv; Vi ønsker mere Ligelighed, maaske kan vi ikke straks faa fuld Ligelighed. Men Landbruget møder ikke op og beder om en Almisse, som det ganske rigtigt vilde blive, hvis man vilde eftergive et Aars Skat kun for Landejendomsbesiddere, men ikke for andre Ejendomsbesiddere.

Jeg maa give den højtærede Finansminister Ret i, at det kan ogsaa godt tænkes, at der i disse Tider, i hvert Tilfælde inden Aaret er til Ende, kan sidde mange Ejendomsbesiddere i Byerne, for hvem det kan blive haardt nok, og som med nogen Ret kan sige, at de skal ogsaa have Nedsættelse. Men i det hele og store mener jeg, at det er den forkerte Ejendomsskat, man tager fat paa, hvis man vil give en Nedsættelse.

Jeg tror for øvrigt ikke, at denne Nedsættelse for et Aar holder. Desværre! Jeg vilde ønske, jeg kunde sige: Bare vi var kommet over dette Aar, saa var det hele i Orden — men jeg tror, Vanskelighederne ved at faa Tilpasningen gennemført — de kan jo ikke overvurderes — er saa store, at Tilpasningen ikke naas paa et Aar. Og dette Lovforslag om at eftergive en Skat paa Landbruget for et Aar er jo i Virkeligheden ikke nogen som helst Afhjælpning af Krisen, saa skal det i alt Fald gælde for en lang Række Aar.

Naa, saa maa jeg ogsaa sige til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at det er jo meget taknemmeligt at foreslaa Skattenedsættelse, eller Skatteudsættelse, eller en midlertidig Skattefritagelse, men den anden Side